

p/colo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ห้องสมุดแห่งการสูญหายและค้นพบ The Library of Lost and Found

ฟาเอดรา แพทริก เขียน
อภิญญา ธโนปจัย แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ยินดีเสมอ” เขาพูดและหอมแก้มเธอเบาๆ
เขาสอดหนังสือลงในถุงกระดาษแล้วหนีบยัดไว้ใต้แขน
“ทีนี้ผมจะปล่อยให้คุณอ่านหนังสือกับลูกไปแล้วกัน
ผมว่ามาร์ธาน่าจะชอบหมวดดอกไม้ในสารานุกรมนั่นนะ”

–ฟาเอดรา แพทริก

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เราทุกคนล้วน“เคย”มีความฝัน ความทะยานอยาก และความเชื่ออย่างแรงกล้าในบางอย่างที่ต้องการ แต่เมื่อเวลาผันผ่าน หลายคนก็หลงลืมมันไป ปล่อยให้มันไหลเรื่อยไปตามกิจวัตรประจำวัน แล้วจากเดือนก็ก้าวผ่านไปเป็นหลายปี

มาร์ธา สตอร์ม ก็เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น เธอมีความฝัน เธอมีความสามารถ แต่ความจำเป็นบางอย่างในชีวิตทำให้เธอต้องเจริญวัยไปโดยยอนทั้งหมดนั้นทิ้งไว้ข้างทาง และกลายร่างเป็นคนที่ปฏิเสธคนอื่นไม่เป็น มาร์ธาเชื่อว่าหากเธอไม่ได้ช่วยเหลือผู้คน ชีวิตนี้ก็ไร้ค่า... แต่เป็นเช่นนั้นจริงหรือ

ห้องสมุดแห่งการสูญหายและค้นพบ คือหนังสือที่ผู้อ่านทั่วโลกต่างบอกว่าเหมือนนำพาเราให้ย้อนกลับไปพิจารณาความต้องการของตัวเอง ผ่านเรื่องราวที่น่าขบคิดของมาร์ธา สตอร์ม สาวใหญ่ผู้ทำงานในห้องสมุดชุมชน ช่วยเหลือผู้คนจนชีวิตตัวเองจิตใจจาง และเมื่อหนังสือมือสองเล่มหนึ่งมาถึงมือเธอ เมื่อนั้นเธอก็ได้ท่องเที่ยวในห้วงกระแสธาราแห่งอดีต เพื่อเปิดเปลือยและขับเคลื่อนชีวิตของเธอให้ดำเนินต่อไปได้อีกครั้ง

p/cco/o

แต่แม่ พ่อ มาร์ก

และโอลิเวอร์

บทที่ 1 วันวาเลนไทน์

ดังเช่นทุกครั้งที่มีมาร์ธา สตอร์ม เตรียมพร้อมสำหรับภารกิจ เธอเชิดคาง ขบฟัน จับที่มือจับรถเข็นคู่กายไว้แน่น ไหล่ปวดไปหมดขณะที่เธอพยายามดันรถเข็นขึ้นไปตามทางลาดสู่ห้องสมุด พื้นที่เท่าที่ปูด้วยหินกรวดเปียกชื้น ปกคลุมด้วยไอทะเลที่พัดเข้าสู่แซนด์ชิฟต์ทุกคืน

เธอพร้อมอย่างยิ่งสำหรับงานที่จะจัดขึ้นในค่ำคืนนี้ มันต้องสมบูรณ์แบบ แม้ปกติเธอจะเลี่ยงจัดงานในวันวาเลนไทน์ มันเป็นการเฉลิมฉลองที่ไร้สาระไม่ใช่หรือ เป็นกลยุทธ์ที่หลอกล่อให้คุณซื้อตุ๊กตาสัตว์ขนฟูกับช็อกโกแลตในราคาชุดเด็ดชุดเนื้อ เพื่ออะไรกัน ถ้ามีใครสักคนให้การ์ดวาเลนไทน์กับเธอ เธอคงจะคืนการ์ดกลับไป แล้วอธิบายให้คนพวกนั้นเข้าใจว่าพวกเขาโดนล้างสมองมาตลอดถึงอย่างนั้นก็เถอะ งานที่มีค่าย่อมคุ้มกับการทำให้เต็มที่

ขวดต่าง ๆ ส่งเสียงดังกระทบกันอยู่ในรถเข็นของเธอ ถุงชยะสีดำที่ใส่ของจนเต็มส่ายไหวไปมาอยู่ในสายลม แล้วหนังสือเล่มหนึ่งก็ร่วงออกจากกอง หน้ากระดาษปลิวสะบัดราวกับแมลงเม่าที่ติดกับดักใบแมงมุม

เธอซื้อไวน์โรเซ่ที่ดีที่สุดจากซูเปอร์มาร์เก็ต แก้วทรงสูง และผ้าเช็ดปากพิมพ์ลายกุหลาบสีแดงดอกจิว นาฬิกาปลุกของเธอส่งเสียงดังตอน 5.30 น. เช้าวันนี้ เพื่อให้เธอมีเวลาอบคุกกี้รูปหัวใจ และคุกกี้ไว้กลูเตนสำหรับคนรักหนังสือคนใดก็ตามที่แพ้ข้าวสาลี เธอทำนายมาเพิ่มเพื่อตอนนักเขียนแจกลายเซ็น

หนึ่งในความรู้สึกที่ดีที่สุดในโลกเกิดขึ้นตอนที่เธอได้รับรอยยิ้มแสดงความซาบซึ้งหรือคำขอบคุณเล็กๆ น้อยๆ เมื่อใครสักคนพูดว่า “ทำได้ดีมาก มาร์ธา” เธอจะรู้สึกเหมือนได้อาบไล่แสงอาทิตย์ เธอจะทำเต็มที่เพื่อให้ได้มาซึ่งคำชื่นชมนั้น

ถ้าใครสักคนถามเรื่องงาน เธอก็มีคำอธิบายรอไว้แล้ว “ฉันเป็นผู้พิทักษ์หนังสือ” เธอพูด “เป็นอาสาสมัครที่ห้องสมุด” เธอเป็นคนจัดงาน ไกด์นำเที่ยว คนจัดซื้อ คนจัดแฟ้มเอกสาร ที่ปรึกษาเรื่องงาน นาฬิกาพูดได้ แม่บ้าน สารานุกรมเดินได้ คนคอยจัดหาอุปกรณ์สำนักงาน คนให้คำแนะนำว่าที่ไหนเหมาะไปกินมื้อเที่ยง และเป็นไหล่ให้ซบเวลาร้องไห้ – ทุกอย่างในคนเดียว

และเธอรักที่จะทำแต่ละอย่างนั้น ยกเว้นตอนที่ต้องปลุกคนให้ตื่นเพราะได้เวลาปิดห้องสมุด รวมถึงสิ่งแปลกๆ ที่เธอพบว่าถูกใช้เป็นตู้คั่นหนังสือ (ตะไบแต่งเล็บ บัตรนัดคลินิกเสริมสุขภาพทางเพศ และเบคอนเก่าชิ้นบางๆ)

เธอเซ็นรถเสียงดังกรูกรักผ่านชายกลุ่มหนึ่งไป ทุกคนสวมผ้าพันคอทีมฟุตบอลแซนด์ชิฟต์ยูไนเต็ดสีกกรมท่าและสีเหลือง มาร์ธาร้องทัก “อย่าลืมนะว่าห้องสมุดมีงานคืนนี้” แต่พวกเขากลับหัวเราะกันและเดินต่อไป

ขณะที่เธอเซ็นรถไปถึงอาคารห้องสมุดขนาดเล็กกะทัดรัดได้ในที่สุดนั้น มาร์ธาก็แอบเห็นเงาร่างใหญ่ของชายคนหนึ่งยืนเกาะ

ประตูหน้าอยู่ “โงะคะ” เธอร้องเรียก พลิกข้อมือเพื่อเหลือบดูนาฬิกา “คุณมาเร็วไปห้าสิบสี่นาทินะ”

ร่างทะมึนนั้นหันหน้ามาและเหมือนจะจ้องมาที่เธอ ก่อนจะรีบหนีหายไปตรงมุมตึก

มาร์ธาเซ็นรถต่อไปตามทาง ไปสเตอร์แผ่นหนึ่งกระพืออยู่บนประตู และผู้เขียนชื่อลูซินดา โลเวล ส่งยิ้มให้จากภาพที่ถูกแต่งมาอย่างหนักหน่วง ตัวหนังสือสีดำหนาว่า *ยกเลิก* พาดทับอยู่บนใบหน้าของเธอ

ดวงตาของมาร์ธาเบิกโพลงด้วยความไม่อยากจะเชื่อ ท้องไส้เธอปั่นป่วน รวากับใครสักคนผลักเธอตอนยืนอยู่บนบันไดเลื่อน เธอยกมือบังเหนือดวงตาก่อนจะมองเข้าไปในอาคาร

ทุกอย่างนิ่งสงบอยู่ในความมืดมิด ไม่มีใครอยู่ในนั้น

ด้วยนิ้วที่สั่นเทา เธอเอื้อมไปสัมผัสคำที่ทำลายความทึมเทในการวางแผนและการจัดงานทั้งหมดของเธอในช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา *ยกเลิก* คำที่ไม่มีใครใส่ใจจะบอกเธอด้วยซ้ำ

เธอกลักรื้อฟื้นความรู้สึกนั้น แล้วสมมติที่เป็นระบบระเบียบก็เริ่มสั่งการขณะสงสัยว่าควรโทรหาใครดี ไคลฟ์ โพลด์ส ผู้จัดการห้องสมุดประจำเขต กำลังพาภรรยาไปร้านลือบสเตอร์ฟู้ดเพื่อฉลองคืนวาเลนไทน์ เขาเป็นคนประสานงานกับสำนักพิมพ์ให้ลูซินดามางานนี้ สีกิ แมคโดนัลด์ ผู้ช่วยห้องสมุดที่กำลังตั้งท้อง กำลังทำพายชีสและหัวหอมให้เบน แฟนหนุ่มของหล่อน เพื่อให้นมข้าวเขาให้โอกาสในความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่อีกครั้ง

ทุกอย่างถูกโยนมาให้มาร์ธาจัดการ

อีกครั้ง

“คุณตัวคนเดียวอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นคุณก็น่าจะว่างนะ” ไคลฟ์พูดกับเธอตอนที่เขาขอให้เธอรับผิดชอบในการเตรียมงานครั้งนี้ “คุณไม่ได้

ต้องออกไปไหนกับใครนี่นา”

มาร์ธารู้สึกแน่นในอกเมื่อนึกถึงคำพูดของเธอ เธอปล่อยให้แขนตกลงอยู่ข้างตัว เธอหันหลัง สูดหายใจลึกเพื่อบังคับให้ตัวเองยืดตัวตรง *ไม่เป็นไร* เธอคิด ที่งานถูกยกเลิกไปต้องมีเหตุผลที่ดีแน่ อย่างป่วยหนักหรืออุบัติเหตุร้ายแรงบนถนน ใครก็ตามที่มาวันนี้คงจะเห็นโปสเตอร์นั้น “กลับบ้านดีกว่า แล้วก็หาอย่างอื่นทำแทน” เธอพิมพ์

มาร์ธานำตัวจับทั้งสองด้านของรถเข็นแล้วหมุนมันไปยังทิศตรงข้าม ทันใดนั้นกล่องพลาสติกใสก็ไถลตกกระแทกพื้น เมื่อเธอก้มลงหยิบมันขึ้นมาก็เห็นบิสกิตที่ใส่ไว้ในนั้นแตกไปเรียบร้อย

ตอนนั้นเองที่เธอสังเกตเห็นพัสดุห่อด้วยกระดาษสีน้ำตาลวางไว้กับพื้นพิงประตูอยู่ มันมีรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าและพับไขว้กันไปมาด้วยเชือกก่อนจะผูกเป็นโบ คนที่เอามาทิ้งไว้น่าจะเป็นเจ้าของเงาที่เธอเห็นมีชื่อเธอเขียนอยู่บนพัสดุนั้น เธอก้มลงหยิบขึ้นมาแล้วใช้นิ้วกดไปตามขอบ จากสัมผัสแล้วเหมือนหนังสือเล่มหนึ่ง

มาร์ธาวางมันไว้ข้างกล่องบิสกิตแตกๆ ในรถเข็นของเธอจริงๆ *เลย* เธอส่งเสียงไม่พอใจ นี่คือนี่ที่พวกนักอ่านพยายามทำเพื่อเลี่ยงการจ่ายค่าปรับการคืนหนังสือล่าช้า

เธอดึงรถเข็นเข้าหาตัว เพราะมันจะไถลและลากเธอลงเนินตามไปด้วย พักตร์ห่อกระดาษสีน้ำตาลลั่นสะเทือนอยู่ข้างในขณะที่ยาเธอพยายามเข็นรถเข็นบนทางหินกรวด เธอเดินผ่านบ้านสี่ลูกกวาดได้กลิ่นอากาศรอบตัวเป็นกลิ่นเกลือและสาหร่ายทะเล เสียงหัวเราะและเสียงตึกตักตาร์ทแบบสเปนไม่เป็นจังหวะดังออกมาจากร้านสับสเตอร์ฟ็อต เธอหยุดยืนอยู่ชั่วขณะ มาร์ธาไม่เคยกินอาหารที่ร้านนั้นเลย เพราะมันเป็นที่นี่ที่คู่รักชอบไปกัน

เธอแอบมองไคลฟ์กับภรรยาของเขาผ่านบานหน้าต่าง หน้าผาก

ของทั้งคู่ที่นั่งอยู่คนละฟากโต๊ะแทบจะชิดกันอยู่แล้ว แสงเทียนทำให้ใบหน้าของทั้งคู่เป็นประกาย ใจเขาคงไม่ได้อยู่ที่ห้องสมุดแน่

ถ้าคุณนายโพลด์สไม่ระวัง ผมของเธอจะต้องติดไฟแน่ ๆ มาร์ธาคิดแล้วเบนสายตาไปทางอื่น หวังว่าจะมีถึงดับเพลิงอยู่ในห้องอาหารนะ เธอควานหาสมุดจดลายวันเดอร์วูแมนและจดโน้ตไว้ว่าให้ถามแบรนด้า เทย์เลอร์ เจ้าของร้านอาหาร

เมื่อมาร์ธากลับถึงบ้านของเธอที่ก่อด้วยหินสีเทาเก่า ๆ เธอจอดรถขึ้นไว้ด้านนอก เธอเชื่อมั่นตรงนี้ ถูกทิ้งไว้ เมื่อหลายปีก่อน เธอจึงรับมันไว้สำหรับภารกิจที่เธอทำมาอย่างต่อเนื่อง การเป็นเพื่อนบ้านหมายเลขหนึ่งที่ทุกคนขาดไม่ได้

เธอขอบเอาของออกจากรถขึ้นแล้ววนเข้าไปในโถงทางเดินกึ่งลงวางของเหล่านี้นบนพื้นอย่างเป็นระเบียบ เธอเดินอ้อมกองขวดไวน์ วางพัสดุห่อกระดาษสีน้ำตาลตรงพื้นที่เล็ก ๆ บริเวณขอบโต๊ะอาหารที่เต็มไปด้วยข้าวของ

เมื่อสองสัปดาห์ก่อน น้องสาวของเธอ ลิเลียนแวมมาหา ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก ลิเลียนเอามือเท้าเอวขณะเดินสำรวจห้องรับประทานอาหาร “พี่ต้องทำอะไรสักอย่างกับที่นี่แล้วนะ มาร์ธา” เธอพูดพลางหรีตา “จะเข้าครัวแต่ละที่เหมือนต้องผ่านด่านผจญภัยพร้อมกับแม่ต้องจำบ้านตัวเองไม่ได้แน่”

น้องสาวของเธอพูดถูก เบ็ตตี้และโธมัส สตอร์ม ชอบให้บ้านสะอาดเรียบร้อย ทุกอย่างอยู่ในที่ทางของมัน แต่ทั้งคู่เสียชีวิตไปเมื่อห้าปีที่แล้ว และมีแค่มาร์ธาที่ยังอยู่ที่นี่ หลังพวกเขาจากไป เธอบ้ำบัดจิตใจด้วยการพยายามทำตัวให้เป็นประโยชน์ และเติมเต็มบ้านหลังนี้ด้วยข้าวของที่ต้องมีใครสักคนจัดการ

โซฟาผ้ากำมะหยี่สีน้ำตาลที่ทั้งสามคนเคยนั่งดูรายการเกมโชว์

ตอบคำถาม รายการแล้วรายการเล่า คืบแล้วคืบเล่า บัดนี้เต็มไปด้วย กองข้าวของ โธมัสชอบเปิดโหมดควบคุมสืบนโพรทส์ พวกนักแสดง และฟรีเซนเตอร์ทั้งหลายจะได้มีหน้าสีส้มสดใส ตอนนี้นั้นถูกปูทับด้วย ผ้าทอที่มารธาอาสาโบสถ์ในพื้นที่ว่าจะซ่อมให้

“พวกนี้เป็นงานสำคัญ” เธอบอกลิเลียน วาดมือไปในอากาศ เธออธิบายอย่างอดทนว่ากองถุงซื้อปิง ลังพลาสติก และข้าวของ อีกมากมายที่กองพะเนินอยู่บนพื้น บนโต๊ะ และที่วางพียงผนังห้องนั้น คืองาน “ฉันช่วยเหลือผู้คน กล้องพวกนี้เต็มไปด้วยของของพ่อกับแม่—”

“มันเหมือนกำแพงเบอร์ลินมากกว่า”

“มาช่วยกันแยกสิ เราเลือกได้ว่าจะเก็บอะไรและจะทิ้งอะไร”

ลิเลียนใช้นิ้ววางผมที่ไปทำไฮโดรราคาแพงมา “เอาจริงๆ นะ ฉันดีใจที่พี่เป็นคนจัดการ มาร์ธา ฉันมีลูกอีกสองคนที่ต้องดูแล และ คนงานก็กำลังเริ่มสร้างเรือนกระจกให้ฉันอยู่”

มาร์ธาเห็นรอยย่นระหว่างคิ้วทั้งสองข้างของน้องสาวที่จะโผล่ มาให้เห็นเวลาเธอเครียด รูปร่างคิ้วของลิเลียนทำให้เธอนึกถึงเขา ของละมั่ง คิ้วของแม่ น้องสาวเธอเรียกแบบนั้น

ลิเลียนมองนาฬิกาข้อมือแล้วส่ายหน้า “ฟังนะ ฉันขอโทษ แต่ฉันต้องไปแล้ว เตียวโทร.หาแล้วกัน โอเคไหม”

แต่สองพี่น้องไม่เคยได้คุยกันอีกเลยนับแต่วันนั้น

ตอนนี้มาร์ธาเดินอ้อมหลังที่ไคโคมไฟแชนเดอเลียร์ทำจากคริสตัล ของแบรนด้าที่เธออาสาจะทำความสะอาดให้ และทางเกนนักเรียน ของวิล หลานชาย ที่เธอสัญญาไว้ว่าจะซ่อมชายให้ ถุงขยะสีดำ หลายใบคือเสื้อผ้าของนอว่าที่ฝากซักเพราะเครื่องซักผ้าที่บ้านหล่นพัง เธอเหยียบหัวมังกรที่ทำจากเปเปอร์มาเซซึ่งต้องซ่อมแซมส่วนหูกับ แก้มเสียหน่อย หลังจากที่มีนเสียหายนงานเลี้ยงตรุษจีนที่โรงเรียน

เมื่อปีที่แล้ว ส่วนปลาและไม้เลื้อยของโฮราทิโอ โจนส์ ก็มาอยู่กับเธอได้สองสัปดาห์แล้ว ระหว่างที่เขาลาไปเที่ยวพักผ่อน

ประตูเตาอบของเธออาจจะงอวับ และเธออาจจะเห็นเงาสะท้อนของตัวเองบนอ่างในห้องน้ำได้เลยด้วยซ้ำ แต่เธอสะละพื้นที่ในห้องเกือบทั้งหมดให้กับคำขอร้องเหล่านี้

การเอาของออกมาวางให้เห็นทั้งหมดทำให้มาร์ธาตรวจสอบเข้าถึง และเลือกสิ่งที่จะต้องทำต่อไปได้ เธอจะเขียนเครื่องหมายบอกสถานะของแต่ละงานในสมุดจด เครื่องหมายถูกสีเขียว (เสร็จแล้ว) รูปดาวสีเหลือง (ทำอยู่) และจุดสีแดง (ล่าช้า) ความสะอาดบริสุทธิ์อยู่ไม่ไกลจากความยุ่งยากหรือห่อหุ้ม หรืออยู่ไม่ไกลจากพระเจ้า¹ กันแน่ะ

เธอยังค้นพบด้วยว่าเธอไม่อาจปล่อยงานพวกนี้ไปได้ ยิ่งนานวันก็ยิ่งปล่อยไปไม่ได้ กล้ามเนื้อเธอตึงเขม็งตลอด เตรียมพร้อมเคลื่อนไหวเหมือนนักกีฬาที่รอเสียงปืนให้สัญญาณ และถ้าเธอไม่ทำเรื่องพวกนี้ให้คนอื่น ชีวิตนี้เธอจะเหลืออะไรอีกล่ะ

แม้ว่าแขนและหลังของเธอจะปวดจากการเข็นรถเข็น แต่เธอก็ก้มลงหยิบกางเกงของวิลขึ้นมา เมื่อไม่มีที่ว่างบนโซฟา เธอจึงนั่งบนเก้าอี้ไม้ข้างหน้าต่างที่มองออกไปเห็นอ่าว

ข้างนอกนั้นท้องทะเลเป็นประกายสีดำนลับเงิน ดวงจันทร์ฉายแสงเกือบเต็มดวง มาร์ธาก็มั่นามองผ้า พยายามดูให้แน่ใจว่ารอยเย็บเรียบร้อยและเสมอกันดี กะให้ตะเข็บแต่ละช่วงยาวสามมิลลิเมตรเท่า ๆ กัน เพราะเธออยากให้มันสมบูรณ์แบบสำหรับน้องสาวของเธอ

เธอยืดแขนออกไปคว้ากรรไกร ข้อมือเผลอไปโดนพัสดุดูห่อกระดาษ

¹ Cleanliness is next to godliness. เป็นสุภาษิตที่แปลว่า เมื่อเราทำจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เราก็จะเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้น

สีน้ำตาลที่วางหมิ่นเหม่อยู่ตรงขอบโต๊ะอาหาร เมื่อเธอใช้นิ้วดันมันเข้าไป ก็เห็นรอยประทับตราเล็กๆ บนหลังพัสดุ

แซมเบอร์เลนส์ ฟรี-เลิฟด์ แอนด์ แอนทีคาเรียน บูกส์, มอลส์บอโร

“หืม” เธอส่งเสียง ไม่คุ้นชื่อร้านหนังสือนี้เลย และถ้าพัสดุนี้นี้เป็นหนังสือมือสอง ทำไมมันถูกทิ้งไว้ที่ห้องสมุดล่ะ

มาร์ธาสงสัยว่าในนั้นมีอะไรกันแน่ เธอจึงหยิบพัสดุมาวางบนตักแกะเปลือกที่มัดอยู่ออกแล้วค่อยๆ ฉีกกระดาษสีน้ำตาล

อย่างที่เธอคาดไว้ ในนั้นคือหนังสือ แต่หน้าปกและหน้าชื่อเรื่องหายไป ไม่ใช่หนังสือของห้องสมุดอย่างแน่นอน มันทำให้เธอนึกถึงเจ้าแมวไรขนพวกนั้น น่าจดจำ แต่ก็แปลกประหลาดในเวลาเดียวกัน

หน้ากระดาษที่อยู่นอกสุดยับย่นและเป็นรอยจูดราวกับมีใครสาธกาแฟใส่มัน เมื่อหน้ากระดาษถูกฉีกออกไปจึงเผยให้เห็นหน้าต่อไปที่มีภาพปลาสีขาวและสีดำว่ายวนอยู่ในทะเล บนกระดาษแผ่นนั้นมีนามบัตรและกระดาษโน้ตที่เขียนด้วยลายมือ

ถึงคุณสตอร์ม

นี่คือหนังสือที่ผมได้รับเมื่อไม่นานมานี้ ด้วยสภาพของมันทำให้ผมขายต่อไม่ได้ และผมคิดว่าคุณน่าจะสนใจมัน เพราะข้อความที่อยู่ในนี้

ด้วยรัก

โอเวน แซมเบอร์เลน

ผู้ครองกรรมสิทธิ์

ความคาดหวังทำให้ปลายนิ้วของเธอวบวาบ มาร์ธาพลิกกระดาษหน้าแรกๆ ของหนังสือเล่มนี้อย่างช้าๆ ใช้ฝ่ามือกดหน้ากระดาษให้เรียบกระทั่งเจอข้อความที่เขียนด้วยลายมือซึ่งอยู่เหนือภาพวาดรูปนางเงือก

มิถุนายน 1985

แต่ที่รักของฉัน มาร์ธา สตอร์ม

จงเจ็ดจรัส ตลอดไป

เซลด้า

รัก

มาร์ธาได้ยินเสียงร้องตกใจและตระหนักได้ว่านั่นคือเสียงที่หลุดจากปากของเธอเอง “เซลด้า?” เธอกระซิบ แล้วยกมือขึ้นปิดปาก

เธอไม่ได้เรียกชื่อนานาออกจากปากของเธอมาหลายปีแล้ว และขณะที่เธอพูดออกมานั้นก็รู้สึกตกประหม่าราวกับคาดว่าจะได้เห็นแววตาของพ่อเธอแข็งกร้าวดุจเหล็กกล้าเมื่อได้ยินชื่อนั้น

เซลด้าเป็นคนที่อยู่ด้วยแล้วสนุกแบบไม่มีที่สิ้นสุด ท่านเป็นคนที่ทำให้เธอรู้สึกว่าได้เมื่อต้องอยู่บ้าน ท่านจะสวมเสื้อผ้าสีฟ้า น้ำทะเลและแว่นกันแดดทรงแคทอายลายกระ ท่านคือคนที่คอยปกป้องมาร์ธาจากความกดดันที่หมุนวนอยู่ในครอบครัวสตอร์ม

มาร์ธาอ่านข้อความอีกครั้ง แล้วเธอก็รู้สึกจุกแน่นไปทั้งลำคอ

เป็นไปไม่ได้

นิ้วของเธออ่อนแรง เธอทำได้เพียงมองหนังสือเล่มนี้หลุดจากมือ หล่นดับลงพื้น หน้ากระดาษสีเหลืองเปิดกางออก

บทที่ 2 หนังสือเล่มน้อย

ขณะที่มารธาหยิบหนังสือขึ้นจากพื้น เธอพยายามตั้งสติ ครุ่นคิดว่าเธอเคยเห็นมันมาก่อนหรือเปล่า ชื่อของเชลต้าและข้อความของท่านตีลังกาไปมาอยู่ในหัว ทว่าสมองของเธอเหมือนจะทำงานได้ไม่เต็มที่ ไม่อาจทำความเข้าใจเรื่องประหลาดที่เพิ่งค้นพบนี้ได้เลย เธอสั่นระริกไปทั้งตัวขณะวางหนังสือที่ยับเยินลงบนโต๊ะ

ไหล่เธอกระตุกด้วยความตกใจเมื่อรูปปั้นนกเด็งออกมาจากนาฬิกาข้างกำแพงแล้วส่งเสียงร้องเก๋าค้าง มารธาหันหลังกลับแล้วเดินไปยังประตูหลัง อยากรู้ดูอากาศสักหน่อย

ด้านนอกลมแรงพัดวูบปะทะเส้นผมจนเธอต้องคอยปิดมันออกจากปากที่เผลอเล็กน้อย ลอนผมสีน้ำตาลวอลนัตเริ่มมีสีเทาแซมจนทำให้ผมเธอคล้ายม้าลาย และดวงตาของเธอก็เป็นสีเข้มเสียจนคุณอาจคิดว่ามันเป็นสีน้ำตาล หาใช่สีเขียวสาหร่ายทะเล

กระป๋องลายขนนกอันซดซ้อยกับเสื้อยืดบักลายที่ซื้อจากซูเปอร์มาร์เก็ตช่วยป้องกันความหนาวเยือกยามค่ำคืนได้เพียงเล็กน้อย เสื้อผ้าสวย ๆ ไม่ได้มีประโยชน์นักเมื่อคุณอาศัยอยู่บนยอดหน้าผา

ที่ลมแสนแรง และรองเท้าดี ๆ สักคู่คือสิ่งจำเป็นที่ขาดไม่ได้ กระนั้น เธอก็ยังชื่นชอบกับติดผมประดับกากเพชรวิบวับ ซึ่งเป็นสิ่งระยิบระยับขึ้นจิวที่อยู่บนลอนผมของเธออีกที

มาร์ธาเดินไปยังสุดสวน มือกอดอกไว้ ตอนเธอยังเด็ก เธอจะนั่งอยู่ตรงขอบผา แกว่งเท้าไปมาขณะคลื่นทะเลซัดสาดและม้วนหมุนอยู่เบื้องล่าง เธอจะวางกระดานโน้ตไว้บนเขาพร้อมทั้งคิดหาคำบรรยายดวงจันทร์

มันดูเหมือนฝ่าขวิดน้ำ แผ่นซีดีสีเงิน รุกะสุมกลางพื้นกำแพงหยาบสีดำ เหรียญเงินที่ถูกตีขึ้นไปบนฟ้า...

เธอจะเขียนเรื่องสั้นและนำไปให้เซลด้าอ่าน

“ใช่เลย” นานาของเธอจะร้องออกมาด้วยความสนอกสนใจ “ยายชอบมันมาก หลานเป็นเด็กฉลาดจริง ๆ”

แต่ตอนนี้เมื่อมาร์ธাজ้องมองไปบนท้องฟ้า ดวงจันทร์ก็เป็นแค่ดวงจันทร์ ดวงดาวก็เป็นแค่ดวงดาว

เธอสูญเสียความสามารถและความสามารถในการสร้างสรรค์เรื่องราวไปนานแล้ว เซลด้าจากไปพร้อมเอาความหวังและความฝันของมาร์ธาไปด้วย

มาร์ธาพยายามไม่คิดถึงข้อความในหนังสือ แต่กลับรู้สึกกระวนกระวายใจ

ตอนนี้ดีกว่าที่จะโทร.หาร้านหนังสือแซมเบอร์เลนส์ และเธอก็ไม่อยากขัดจังหวะลิเลียนที่กำลังดูรายการทีวีรายการโปรดอย่างบ้านสุดฮ็อต มันเป็นความชอบที่ทำให้น้องสาวของเธอรู้สึกผิดอยู่ไม่น้อย ไม่ต่างอะไรกับการเข้าสปาสักชั่วโมงเพื่อจะได้อยู่ห่างจากวิลกับโรส ลูก ๆ ของหล่อนบ้าง แต่หล่อนคือคนเดียวที่มาร์ธาจะต้องคุยด้วย

เธอพยักหน้ากับตัวเอง กลับเข้าบ้านแล้วคว้าหูโทรศัพท์

ระหว่างโทรศัพท์ส่งเสียงรอสาย มาร์ธานึกภาพน้องสาวของเธอ นั่งขัดสมาธิอยู่บนโซฟาท่ามกลางหมีสีม่วงเข้ม หลอนทำงานที่บ้าน เป็นฝ่ายจัดซื้อของร้านขายสินค้าแฟชั่นออนไลน์ และจะสวมชุดประจำคือกางเกงยีนผ้ายัดสีขาว เสื้อไหมพรมขนแกะ และรองเท้าส้นสูงสีบรอนซ์ ทรายผมสีน้ำผึ้งเงางามเป็นทรงบ๊อบตลอดเวลา

เสียงตอบรับจากปลายสายคือเสียงหาว่าอันยาวนาน “นี่มันคืนวันศุกร์นะ มาร์ธา” เสียงแหวนเพชรของลิเลียนกระทบกับโทรศัพท์

“พี่รู้ โทษที”

“พี่ไม่ค่อยโทร.มาเวลาแบบนี้”

มาร์ธากลิ่นน้ำลายขณะเหลือบมองหนังสือปริศนาเล่มนั้น

“อืม... พี่รู้ พี่แค่กำลังเย็บชายกางเกงให้วิลอยู่...แต่มีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้นนะ”

ลิเลียนส่งเสียง หืม แบบไม่ค่อยสนใจนัก “ถ้าเย็บเสร็จแล้ว พี่ช่วยเอามาให้ฉันเลยได้ไหม กางเกงมันสั้นไปและเขาก็ต้องใส่ไปโรงเรียนแบบดูเหมือนโจรสลัด แล้วพี่จงนิยายเรื่องใหม่ของซีซีเลีย เอเธิร์น ให้ฉันหรือยัง”

“เรียบร้อย พี่จงให้แล้ว เรื่องแปลกๆ ที่ว่านะ-”

“ฉันอยากอ่านอะไรดี ๆ นะ พี่รู้ไหม อะไรสักอย่างที่ทำให้ผอนคลาย ทุกวันนี้พวกเด็กๆ ทำตัวบึ้งตึงกันมากเลย ส่วนพอลก็แบบว่า...” เธอไม่ได้พูดต่อ “พี่นี่โชคดียังนะที่ไม่มีใครให้ต้องพะวงเลย”

“พี่ว่าดีออกที่เรามีใครสักคนในชีวิต” มาร์ธาจำฟังขณะมองไปยังกองถุงดำ กล่องต่างๆ และห้วม้งกร “เมื่อไหร่เธอจะพูดอะไรนะ เรื่องพอลนะ”

“อ้อ เปล่า” ลิเลียนพึมพำ “ฉันแค่คิดว่าพี่ชอบอยู่ตัวคนเดียวนะ”

แค่นั้นแหละ”

มาร์ธาก็ตตรงข้างนิ้วโป้งและไม่ได้ตอบอะไร

ลิเลียนกับพอลแต่งงานกันได้สี่ปีแล้ว ในปีเดียวกันนั้น มาร์ธาก็กียากลับมาอยู่บ้านกับพ่อแม่เพื่อดูแลพวกเขา ตั้งใจแค่ว่าจะอยู่เพียงสั้น ๆ เท่านั้น แต่พวกเขากลับพึ่งพาเธอมากขึ้น จนลงเอยด้วยการที่เธอต้องอยู่ดูแลพวกเขานานกว่าสิบห้าปี จนพวกเขาจากไป

บางครั้งเธอยังคงเห็นพอนั่งอยู่บนเก้าอี้นุ่มของเขา ใบหน้าตริ้งไว้ด้วยรอยยิ้มที่เหมือนหุ่นขี้ผึ้ง เขาจะร้องหารองเท้าแตะสำหรับใส่ในบ้าน อาหารมื้อค่ำ ร้องขอให้ช่วยเปลี่ยนช่องทีวีให้หน่อย ไม่ก็ขอหนังสือพิมพ์เดอะไทมส์ หรือแก้วนม (ต้องอุ่น ห้ามนำร้อนไป)

แม่ของเธอชอบถักโครเชต์ผืนเล็ก ๆ ซึ่งกลายมาเป็นผ้าพันคอ และผ้าปูเตียงสำหรับบ้านสงเคราะห์ ความทรงจำพักหลังของมาร์ธาที่มีต่อแม่กลายเป็นภาพผืนใหม่พรมลายตารางสีชมพูสลับเหลืองแบบเค้กบาตเดนเบิร์ก¹ ไปเสียแล้ว

ลิเลียนมาช่วยที่บ้านเป็นครั้งคราวเท่าที่ภาระหน้าที่ที่มีต่ออีกครอบครัวจะอนุญาต แต่ความพยายามของหล่อนก็มีแค่การเอานิตยสารหรือใหม่พรมสองสามม้วนมาให้แม่ หล่อนจะนั่งอยู่กับพ่อและอ่านสารานุกรมเล่มโปรดของเขาด้วยกัน หล่อน วิล และโรส อาจจะชวนกันเล่นเกมเชื่อมสัมพันธ์ในครอบครัวอย่างเกมเศรษฐี หรือดูรายการ มาสเตอร์มายด์ ทางโทรทัศน์

งานบ้านประจำวัน การช่วยสระผม การป้อนยาแก้ปวด การพาไปหาหมอ การออกไปตีหมาแพยามเข้าก่อนเข้าโบสถ์ ทำอาหาร และทำความสะอาด ล้วนตกเป็นงานของมาร์ธา

¹ Battenberg สปันจ์เค้กบุสีเหลี่ยมเล็ก ๆ เรียงสลับสีกันที่ทำถวายเนื่องในงานแต่งงานของเจ้าชายหลุยส์แห่งบาตเดนเบิร์กและตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่พระองค์

“ที่นี่ พี่โทร.หาฉันทำไมนะ” ลิเลียนถาม

มาร์ธาเอื้อมมือไปหยิบหนังสือ ตอนนี้นั่นกลับดูเล็กลง
สำคัญน้อยลง “มีพัสดุส่งมาถึงพี่ที่ห้องสมุดคืนนี้ มันวางอยู่บนโต๊ะ”

“ซิติเลีย เอเธิร์น ของฉันเหรอ”

“เปล่า มันเป็นหนังสือเก่า น่าจะเป็นเทพนิยายละมั้ง” มาร์ธา
อ่านคำอุทิศอีกครั้ง ปลายประสาทของเธอสั่นระริก “อืม...พี่ว่ามันเป็น
หนังสือของเชลต้า”

“เชลต้า?”

“ยายของเรา”

“ฉันรู้ว่า เป็นใคร”

เกิดความกระอักกระอ่วนขึ้นระหว่างทั้งสองคน ชัดเจนมาก
เสียจนมาร์ธารู้สึกว่าเธอแทบจะตะมุ้มได้ ภาพจำปรากฏในหัวเธอ
ขณะที่เธอนั่งอยู่ริมสวนกับเชลต้า แก้วสั่นไหวไปมากระทบกับเชิงผา
“เธอไม่เคยสงสัยเธอว่าเกิดอะไรขึ้นกับยาย”

“เรารู้อยู่แล้วไง ยายตายไปตั้งสามสิบกว่าปีแล้ว”

“พี่รู้สึกมาตลอดว่าพ่อกับแม่ไม่ได้บอกเราทั้งหมด เรื่องการตาย
ของยาย—”

“ให้ตายสิ มาร์ธา” น้ำเสียงของลิเลียนแข็งขึ้น “ตอนนั้นเรา
ยังเด็ก เราไม่จำเป็นต้องอ่านผลการชันสูตรศพ และพี่ก็แกล้งไป
สำหรับเทพนิยายแล้วด้วย”

ไหล่ของมาร์ธากระตุกเมื่อได้ยินปฏิกิริยาที่ดูรำคาญใจของ
น้องสาว เธอไม่มีวันแกล้งไปสำหรับเรื่องนี้ เธอคิด “พวกรุ่นนี้
พี่จะเอามันไปห้องสมุดด้วย” เธอพูดเสียงอ่อนลง “ถ้าเธอแวะมา
ก็มาดูแล้วกัน มันมีคำอุทิศเขียนไว้ข้างใน แต่มันมีอะไรบางอย่าง
แปลกๆ”

ลิเลียนไม่ได้พูดอะไร

มาร์ธาเสริม “วันที่นะ—”

เสียงแทรกดังออกมาจากหูโทรศัพท์ “ฉันต้องไปแล้ว”

“แต่หนังสือมัน—”

“ฟังนะ” ลิเลียนพูด “แค่เอามันไปวางบนชั้นแล้วก็ลืมมันไปซะ พี่ยังมีอะไรอีกตั้งมากมายให้ทำ แล้วไวฉันจะแวะไปหา โอเคไหม” แล้วหล่อนก็วางสายไป

มาร์ธาจ้องหูโทรศัพท์และฟังเสียงสัญญาณฮัมที่ดังออกมา น้ำเสียงของน้องสาวฟังดูเครียดกว่าครั้งไหนๆ และเธอหวังว่าเธอไม่ได้กดดันน้องสาวมากเกินไป เธอเตือนตัวเองในใจว่าให้จัดการทางกองของวิลให้เสร็จโดยเร็วที่สุดเพื่อนำรอยยิ้มกลับมาบนใบหน้าของลิเลียนอีกครั้ง

เธอเปิดหนังสือที่ยับเยินดังจับ บอกตัวเองว่าน้องสาวของเธออาจจะพูดถูก อย่างไรก็ตาม หล่อนก็เป็นคนที่ประสบความสำเร็จ มีหน้าที่การงานที่ดี มีบ้านตากอากาศหรูหรา และลูกที่แสนดีสองคน ส่วนมาร์ธาก็มีงานด่วนที่ต้องทำ อย่างให้อาหารปลาและรดน้ำต้นไม้ของไฮราทิสโอ โรงเรียนก็อาจจะอยากได้หัวมังกรคืนเร็วๆ นี้ด้วย

เธอเอื้อมไปหยิบสมุดจดหลายวันเดอร์วูแมนมาเปิดดู และจุดสีแดงที่บ่งบอกงานล่าช้ากว่ากำหนดนั้นกำลังจ้องมองเธอคล้ายดวงตาของปีศาจร้าย เธอควรต้องเลือกว่าจะทำอะไรต่อไปให้เสร็จ แล้วจะได้ใส่เครื่องหมายถูกสีเขียวให้เรียบร้อย แต่ความคิดของเธอเอาแต่ย้อนกลับไปหาหนังสือเล่มนั้น เธอไม่อาจห้ามสมองตัวเองให้เลิกใคร่รู้และเคลือบแคลงได้

แม้ว่านานาอาจเป็นคนเขียนคำอุทิศเหล่านั้นและลงวันที่ไว้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด

เพราะเซลด้าเสียชีวิตไปเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1982
สามปี *ก่อน* ข้อความและวันเวลาที่ระบุไว้ในหนังสือเล่มเล็ก

บทที่ 3

โอมงามกับเจ้าชายอสูร

เบ็ตตี้ 1974

ไม่นานมานี้เบ็ตตี้เปลี่ยนจากการเลือกซื้อเนยที่ดีที่สุดมาเป็นมาร์การีน เธอสัมผัสได้ถึงพื้นไม้กระดานผ่านรูเล็กๆ บนพื้นรองเท้า แคมชูสกีเบจข้างหนึ่งของเธอ ส่วนกระโปรงลายจุดสีน้ำเงินเข้มตัวโปรดก็กระดุมหายไปเม็ดหนึ่ง เธอกำลังเล็มผมบ๊อบที่เป็นลอนให้เข้าทรง

สำหรับเธอแล้ว มันก็ดูสมเหตุสมผลดีหากจะลองหางานเสริมเล็กๆ น้อยๆ ทำ แต่สำหรับโรมัส สามีของเธอ เขาเป็นคนหัวโบราณ เขาเชื่อว่าเขาควรเป็นเสาหลักของครอบครัวและให้เบ็ตตี้ดูแลงานบ้านกับลูกสาวสองคน มาร์ธาและลิเลียน นั่นแปลว่าบ้านสตอร์มเงินขาดมืออยู่บ่อยครั้ง

โรมัทยังอยากให้ลูกสาวทั้งสองคนได้อ่านหนังสืออย่างคนมีการศึกษา เขาเพิ่งได้ชุดสารานุกรมยี่สิบเล่มมาจากเพื่อนร่วมงาน และเขาอยากให้ทั้งครอบครัวได้อ่านร่วมกันในตอนค่ำ

เพราะอย่างนั้น เบ็ตตี้ก็เลยไม่ได้บอกเขาเรื่องหนังสือเล่มใหม่ที่เธอซื้อมา ด้วยหน้าปกสีเขียวเข้มชวนมอง และตัวอักษรปั้มนูนสีทอง

เธอเลยไม่อาจต้านทานหนังสือที่ชื่อ *โคมงามกับเจ้าชายอสูร* ไปได้ เธอรักเรื่องนี้ตั้งแต่ตอนที่เซลด้า แม่ของเธออ่านให้ฟัง และเธอมั่นใจว่า มาร์ธาจะต้องรักเหมือนกัน บางครั้งมันก็ง่ายกว่าที่จะเก็บเรื่องเหล่านี้ไว้กับตัว

เย็นนั้นโหม้สกลับถึงบ้านหลังเลิกงานเร็วกว่าปกติและจับหับอยู่บนเก้าอี้ของเขาในห้องรับประทานอาหาร หนังสือพิมพ์ *เดอะไทมส์* กางอยู่บนตักที่สวมกางเกงเข้าชุดสีดำที่เขาใส่ทั้งตอนไปทำงานบัญชีและยังสวมนอกเวลางานด้วย ทั้งห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นของดอกฟรีเซียที่เขาซื้อมาให้เธอทุกวันศุกร์

เบ็ตตีมองหน้าเขาเพื่อให้แน่ใจว่าเขาหลับอยู่จริง ๆ เธอยืดแขนจนสุดเพื่อเอื้อมไปถึงบนหลังตู้กับข้าว แล้วเลื่อนหนังสือออกจากที่ซ่อนก่อนจะพับถุงกระดาษสีขาวชมพูหนีบไว้ได้แขน

เธอย่องเบา ๆ อ้อมหลังสามี แล้วกระโปรงของเธอก็บิดโดนนิ้วเขา เขาพนมมหายใจออกมาดังลั่น เบ็ตตียืนนิ่งอยู่กับที่ ตัวแข็งทื่อ เธอค่อย ๆ ย้ายหนังสือไปไว้ด้านหลังของตัวเองแล้วกลืนหายใจรอ

เข็มของนาฬิกาคนคุกคุ่งเสียง และโหม้สก็ปล่อยเสียงกรนเบา ๆ ออกมา เบ็ตตียืนค้างอยู่ทำนองนั้นก็สักระยะก่อนจะย่องออกจากห้อง แล้วปิดประตูห้องครัวตามหลัง

“แม่โอเคใช่ไหม” มาร์ธาเงยหน้าขึ้น เธอกำลังนอนคว่ำอยู่บนพรม เขียนเรื่องราวลงในสมุด

“โอเคจ๊ะ ที่รัก” เบ็ตตีกล่าวพร้อมรอยยิ้ม “แค่พยายามไม่ให้พ่อของลูกตื่น” เธอเขียนและมองดูลูกสาวทั้งสองของเธออยู่ชั่วขณะ ทั้งคู่ทำให้หัวใจเธอพองโต และเธอรู้สึกพิศวงที่ลูกสาวทั้งสองคนแตกต่างกันขนาดไหน

ลิเลียนนอนขดตัวอยู่บนเก้าอี้ แม้จะอายุสี่ขวบแล้ว แต่ก็ยัง

ไม่เลิกนิสัยนอนกลางวัน ผมสืบลอนด์เงาสวยของเธอเปล่งประกายเหมือนทรงกลดกลางแสงอาทิตย์ยามบ่าย และมีผิวสีพีชระเรื่อ

มาร์ธา นั้นตรงข้าม ผมกระเซอะกระเซิงของเธอไม่เคยเปล่งประกายและไม่เคยเรียบ เบ็ตตี้ต้องคอยถักผมจนเป็นเปียหนาเพื่อให้มันอยู่ทรง มาร์ธาอายุมากกว่าลิเลียนสี่ปี เธอรักที่จะซุกกอกอยู่ในโลกแห่งการอ่านและเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ส่วนลิเลียนชอบอยู่กับความเป็นจริงเหมือนกับพ่อของเธอ เธอจะทำคิ้วขมวดขณะฟังเทเพนียาประกาศลั่นว่ารองเท้าแก้วของซินเดอเรลลาจะต้องแตกแน่ ๆ ถ้าหล่อนเดินรำด้วยรองเท้านั้น และหนูพวกนั้นก็ไม่น่าจะกลายร่างเป็นม้าได้

เบ็ตตี้ก้มตัวลงแล้วใช้มือลูบผมเปียของมาร์ธา ม้วนปลายผมเล่นด้วยปลายนิ้ว เธอดึงหนังสือออกจากถุงกระดาษก่อนจะวางมันบนฝ่ามือของลูกสาว

รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของมาร์ธา “ของหนูหรือคะ” เธอถาม เบ็ตตี้พยักหน้าหนึ่งครั้งแล้วยกนิ้วขึ้นจรมริมฝีปาก “อู๋” ซี้ไปที่ประตู จากนั้นก็จัดหมอน เธอขยับเบาะบนโซฟา นั่งลง แล้วเรียกให้ลูกสาวมาร่วมวง

มาร์ธาตะกายขึ้นมาขดตัวบนโซฟาเช่นกัน เบ็ตตี้ใช้เวลาครู่หนึ่งเพเลิดเพลินกับความอบอุ่นจากเส้นผมของมาร์ธาที่ซุกอยู่ใต้คางของเธอ เธอลูบปกหนังสือ ทำท่าเปิดหน้าแรกราวกับเปิดการแสดง “พร้อมหรือยัง” เธอถาม และมาร์ธาก็พยักหน้า ทั้งห้องดูนิ่งงัน แล้วเบ็ตตี้ก็เริ่มอ่าน

กระนั้นเธอก็ยังรู้สึก أنهاอ่านนิทานด้วยเสียงกระซิบและริบเร่ง ๆ บรรทัดที่ผ่านไปเธอจะตวัดสายตามองไปยังประตูห้องรับประทานอาหารและเตียงศิระะ ฟังเสียงเคลื่อนไหวจากในครัว โธมัสมักจะนอนจับอย่างน้อยเก้าสิบนาที แต่เธอก็อยากแน่ใจ แม้เธอจะพยายามสนุก

ไปกับเรื่องราว แต่เธอก็อ่านตะกุกตะกักอยู่บ้าง

มาร์ธาเอียงศีรษะขบไหล่เบ็ตตี้ ยื่นมือออกมาสัมผัสข้อความ และรูปภาพบนหนังสือ

เบ็ตตี้เพิ่งเปล่งเสียงออกมาว่า “...และพวกเขาที่อยู่ด้วยกัน อย่างมีความสุขตลอดกาล” ตอนที่มือจับประตูส่งเสียงดังเบาๆ เธอ รีบซ่อนหนังสือไว้ใต้หมอนด้านหลังและยื่นขึ้นมองดู เหมือนจะใช้เวลา นานชั่วกับชั่วกัลป์กว่าประตูจะเปิดออก

โรมัสเป็นชายร่างใหญ่ เขาสูงหกฟุตสองนิ้วและลำตัวอวบ หนา ผมสีดาเงาวับเหมือนน้ำมันดินเสียไปด้านหลัง เขาอายุมากกว่า เบ็ตตี้สิบสี่ปี และอ่อนกว่าเซลต้าเพียงสี่ปี เขามีรูปร่างหน้าตาแบบ นักแสดงชายที่สาว ๆ ชื่นชอบช่วงยุค 50 “ไหน สาว ๆ ทำอะไรกันอยู่” เขาถามขณะเดินเข้ามาในห้อง “มีอะไรน่าสนใจหรือเปล่า”

เบ็ตตี้รู้สึกว่าการแกล้งเธอร้อนผ่าวขณะนี้ถึงหนังสือเล่มนั้น เธอ รู้สึกผิดผิด ๆ ที่ซื้อมันมาและซ่อนมันไว้ “เราอ่านหนังสือกันนิดหน่อย ใช่มั้ย มาร์ธา”

มาร์ธาพยักหน้า

“เยี่ยมไปเลย” โรมัสเอ่ย เลิกคิ้วขณะกวาดตาข้ามห้องไปหยุด ตรงชั้นหนังสือได้หน้าต่าง สารานุกรมยี่สิบเล่มวางเรียงกันเป็นแนว ไม่มี ช่องว่างแม้แต่รอย เขาจึงสารานุกรมเหล่านั้นชั่วขณะก่อนจะก้าว ออกมาแล้วรวบเอาเบ็ตตี้ไว้ เขาดึงเธอเข้ามากอด จากนั้นฉีกยิ้ม และหมุนเธอไปด้านหลังราวกับพวกเขากำลังเต้นแทงโก้ เขายื่นหน้า เข้าไปใกล้เธอแล้วมอบจูบที่ริมฝีปาก “ผมบอกคุณหรือยังว่าวันนี้คุณดู สวยมาก”

เบ็ตตี้หัวเราะ ใจเต้นรัวจากการกระทำของเขา

เขาดึงตัวเธอขึ้น แล้วทั้งคู่ก็ยิ้มให้กันลึกลับ จากนั้นเขาก็ค่อย ๆ

ขมวดคิ้ว มองข้ามไหล่ไป ก้มลงหยิบหมอนบนโซฟา “โอ้ แล้วนี่อะไรกัน” เขาถาม น้ำเสียงเต็มไปด้วยความประหลาดใจขณะหยิบหมอนไปข้างๆ “นี่หนังสือเล่มใหม่หรือเปล่า”

ขณะที่เขาหยิบมันขึ้นมาและพิจารณาหน้าปก เบ็ดตักลื่นน้ำลาย เขาต้องมีสายตาแหลมคมดูเจื่อยถึงสังเกตเห็นมันอยู่ตรงนั้น ที่นี้เธอต้องอธิบายให้เขาฟังแล้ว ริมฝีปากของเธอแห้งผาก “ค่ะ” เธอบอกเสียงแผ่ว “ฉันกำลังจะบอกคุณพอดี มันลดราคาอยู่ในร้านหนังสือและพวกเด็ก ๆ ก็ไม่ได้อ่านนิทานเรื่องใหม่กันมานานแล้ว มันสวยดีและฉัน...”

โรมัสพยักหน้า ยังคงถือหนังสืออยู่ เขายกมืออีกข้างลูบแก้มเธอ “คุณช่างใจดีจริงๆ แต่เด็ก ๆ เพิ่งได้สารานุกรมเมื่อไม่นานนี้เอง และพวกมันก็มีประโยชน์กับเด็ก ๆ มากกว่าอะไรไร้สาระแบบนี้ เราไม่อยากตามใจเด็ก ๆ จนเสียคนใช่ไหม แถมเงินเราก็ไม่ค่อยมีด้วย” เขาลดเสียงลง “อืม...ผมว่าผมน่าจะช่วยคุณได้ ผมจะเอาหนังสือไปคืนที่ร้านแล้วกัน”

เบ็ดตักรู้สึกว่าเขาแย้งเหตุผลของเขาไม่ได้เลย เวลาที่เขาอธิบายถึงสถานะทางการเงินของครอบครัวให้เธอฟังว่าทำไมเขาไม่อยากให้แม่ของเธอซื้อของเล่นไร้สาระให้ลูก ๆ เขามักจะพูดถูกเสมอ ถ้าเธอพยายามแสดงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องอะไรก็ตาม เขารับฟังก็จริง แต่สุดท้ายแล้วเขาคือคนที่อายุมากกว่าและรู้ว่าอะไรดีที่สุด

ความเศร้า ความรู้สึกผิด และความซาบซึ้งผสมปนเปไปหมด เธอยืนถูกลายทางสีขาวสลบซึมพู่พร้อมกับโบเสร็จที่อยู่ข้างในให้เขา “ขอบคุณค่ะ” เธอกล่าวเบาๆ

“ยินดีเสมอ” เขาพูดและหอมแก้มเธอเบาๆ สอดหนังสือลงในถุงกระดาษแล้วเหินบไว้ได้แขน “ทีนี้ผมจะปล่อยให้คุณอ่านหนังสือ

กับลูกไปแล้วกัน ผมว่ามาร์ธาน่าจะชอบหมวดดอกไม้ในสารานุกรม
นั่นนะ”

“เธออ่านมันหลายรอบแล้วละ” เบ็ตตี้กล่าวเสียงแผ่ว

“แปลว่าเป็นเรื่องโปรดของเธอ”

ขณะที่โรมัสเดินออกไปยังประตูห้องรับประทานอาหาร เสียง
กริ่งก็ดังขึ้น

เบ็ตตี้รู้ว่าเขาไม่ชอบให้เธอเปิดประตูรับคนแปลกหน้า เธอเลย
เดินไปที่หน้าต่าง แหวกม่านออกด้านหนึ่ง เธอเห็นลอนผมสีบลอนด์
ของแม่เธออยู่ใต้ผ้าพันคอไหม ชุดกระโปรงยาวสีฟ้า น้ำทะเลสาด
ไปมากลางสายลมเอื่อยๆ และเบ็ตตี้แทบจะได้กลิ่นน้ำหอมของเธอ
กลิ่นยูดิวของเอสเต ลอเดอร์ “แม่มาค่ะ” เธอพูด

หลังของโรมัสเกร็งเขม็ง “แม่ของคุณ ต้องการอะไร” เขาถาม
พร้อมส่งเสียงสุดจุก

มาร์ธากระโดดลุกขึ้น “นานา” เธอหลุดผ่านหน้าเขาไปยังโถง
ทางเดินแล้วเปิดประตูหน้า

เชลด้าเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นพร้อมกับหลานสาวที่กอดเอว
ท่านไว้แน่น แก้มแนบกับทรวงอก

“หนูเขียนเรื่องใหม่แล้วนะคะ นานา” มาร์ธาบอก

“วิเศษไปเลย ยายรอฟังอยู่นะ” เชลด้าค่อยๆ แกะมือของมาร์ธา
ออกจากตัวแล้วมองไปรอบห้อง “สวัสดี โรมัส” ท่านกล่าว รวากับ
เพิ่งเห็นเขาเป็นครั้งแรก “ถุงที่ถืออยู่น่ารักจัง ชอบอะไรหวานๆ กับเขา
ด้วยเหอเนี่ย”

โรมัสฉีกยิ้มผื่นๆ “ดีใจที่ได้เจอ เชลด้า ผมกำลังจะเอาเจ้านี้
ไปคืนที่ร้านให้เบ็ตตี้เฉยๆ นะ”

“เธอ ซ่าง เป็นคนดีจริงๆ”

เบ็ตตี้สงสัยว่าจะมีใครจับน้ำเสียงซึ่งซังระหว่างเซลด้ากับโรมัส เวลาที่พวกเขาคุยกันได้หรือเปล่า น้ำเสียงของโรมัสจะค่อย ๆ สูงและเร็วขึ้น ส่วนโทนเสียงของเซลด้าจะขึ้นจมูกและแผ่ความเย้ยหยัน บรรยากาศระหว่างสองคนนี้ตึงเครียดเสมอ แต่เธอทำเป็นไม่สังเกตเห็น

แม่ของเธอบอกเธออยู่หลายครั้งว่าโรมัสเป็นคนกระด้างเกินไป และต้องการให้อะไร ๆ เป็นไปในแบบที่เขาต้องการ ส่วนโรมัสก็คิดว่าเซลด้าเป็นพวกเหลวไหลและไม่จริงจังมากพอ

“มันเป็นนิทานเรื่อง โฉมงามกับเจ้าชายอสูร ค่ะ” มาร์ธาบอก “เราได้อ่านก่อนที่พ่อจะเอาไปคืน นาน่าต้องชอบเรื่องนี้แน่ๆ”

“ยายแน่ใจว่ายายต้องชอบ” เซลด้าพูด จ้องตรงไปยังโรมัส “โศกดีเหลือเกินที่ยายเอาบางอย่างมาให้หลานสุดที่รักของยายด้วย” ท่านล้วงเข้าไปในกระเป๋าถือสีฟ้าน้ำทะเล แล้วดึงกระจกกรอบพลาสติกสีชมพูพลามิงโกออกมา มันมีขนาดเท่าจานอาหาร กรอบประดับด้วยดอกไม้พลาสติกสีขาว

มาร์ธาอ้าปากค้าง “สวยจังเลย ชอบคุณนะคะ นาน่า” เธอพูดขณะคว้าไปถือไว้ “กระจกวิเศษ บอกข้าเถิด...”

“ใครงามเลิศในปฐพี” เซลด้ากล่าวต่อ “หลานและลิเลียนน่าจะใช้กระจกบานนี้ส่องดูแล้วกันว่าหลานทั้งสองน่ารักแค่ไหน”

เบ็ตตี้เห็นดวงตาของโรมัสหริ่งด้วยความไม่พอใจ

“คุณช่างมีน้ำใจเหลือเกิน เซลด้า” เขาพูด “แต่เด็กๆ มีของเล่นเยอะแยะแล้ว คุณควรจะมีเงินไว้เพื่ออนาคตบ้าง”

“เก็บเงินไว้แล้วจะไปสนุกอะไรล่ะ” เซลด้ายกไหล่ คุณเข่าลงกับพื้น “เอาเถอะ อย่าให้ฉันทำเธอเสียเวลาเลยโรมัส ไม่ต้องอยู่เพราะเกรงใจฉันหรอก”

โรมัสใช้ลิ้นเลียฟันบน เขาจ้องเบ็ตตี้ พยายามสบตาเธอ แต่

เธอทำเป็นไม่เห็นและมองไปทางอื่น ในที่สุดเขาก็พูดว่า “ไว้เจอกัน” แล้วปิดประตูตามหลัง

เชลต้าถอนหายใจเสียงดัง แสดงความโล่งใจอย่างออกนอกหน้า ที่เขาไปสักที่ “เอละ ยายอยากได้ยินเรื่องใหม่ของหลานจิงเลยมาร้าเล่าให้ยายฟังได้ไหม”

เบ็ตตีมองผ่านหน้าต่าง เห็นโธมัสเดินไปตามทางแล้วเปิดประตูรั้ว

มาร์ธานั่งลงขัดสมาธิกับพื้น ทางเปียแฉะไปมาขณะที่เธอหยิบสมุดจดแล้วเปิดไปยังหน้าที่ต้องการ เธอกระแอมก่อนจะเริ่มอ่านเสียงดัง...

สาววิค

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีสาวน้อยคนหนึ่งอาศัยอยู่กับแม่พ่อ และน้องสาวของเธอ แม้พวกเขาควรจะเป็นครอบครัวที่มีความสุข แต่เด็กสาวกลับรู้สึกเศร้าและไม่รู้ว่าทำไมเธอสัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่ผิดปกติ แต่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร

ทุกคืนเมื่อเธอเข้านอน เธอจะฝันว่าตัวเองเป็นนก เธอจะบินสูงขึ้นไปบนท้องฟ้า ที่ที่ความฉลาดและความสมบูรณ์แบบตลอดเวลาไม่ได้มีค่าอะไร

คืนหนึ่ง หลังจากมีน้ำชาของครอบครัวที่บรรยากาศอึมครึมเริ่มเรียงระบำไปทั่วโต๊ะโดยไม่มีใครปริปากพูดอะไร เด็กสาวนั่งอยู่ในห้อง บิดมือไปมา เธอทนไม่ไหวอีกต่อไป และพยายามใช้กาวยึดขนนกที่แขนและขา เพื่อที่เธอจะได้เป็นนกจริงๆ เสียที หลังจากใช้เวลาเนิ่นนานกับการทำสิ่งนั้น เธอก็เปิดหน้าต่างห้องนอน แต่พื้นเบื้องล่างอยู่ไกลเกิน และเธอกลัวที่จะกระโดดออกไป

เช้าวันต่อมา เธอตื่นนอนกออก และมันทำให้ผิวของเธอเป็น

ปั้นแดงและสแป เธออธิบายเรื่องนี้ให้พ่อแม่ฟังว่าเธอโดนแดดเผาจากการออกไปเล่นนอกบ้าน แต่พวกเขาง่วนอยู่กับการดูแลน้องสาวคนเล็กของเธอจนไม่ได้ใส่ใจมากนัก

คืนต่อมา เด็กสาวหยิบขนนกมาทำเหมือนเดิม แต่เป็นอีกครั้งที่เธอบอกตัวเองให้กระโจนออกจากหน้าต่างไปไม่ได้

เป็นอย่างนี้ต่อไป คืนแล้วคืนเล่า

เด็กสาวจะใช้เวลาอยู่กับครอบครัวของเธอ เธอจะรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ แล้วจากนั้นก็หยิบขนนกมาติดแขนขา

คืนหนึ่ง ขณะที่เด็กสาวกำลังหลับนอน ไม่อาจพาตัวเองให้กระโดดออกไปได้อีกครั้ง นกสีดำตัวหนึ่งเกาะอยู่ตรงขอบหน้าต่าง มันใช้จะงอยปากสีเหลืองเคาะกระจกหน้าต่าง เรียกเด็กสาวให้เปิดออก

เด็กสาวทำตามนั้นและปีนออกไปหา เจ้านกสีดำเอียงคอและรอคอยอยู่ข้างเธอเป็นเวลานาน กระทั่งเธอรวบรวมความกล้าแล้วกระโดดออกไป

คืนแรกนั่นเอง เด็กสาวตกลงพื้น กลิ้งเข้าไปในพุ่มไม้ เธอโดนกิ่งไม้ข่วนใบหน้า เจ้านกสีดำบินลงมาและมองเธอตะกายออกมา

คืนที่สอง เด็กสาวร่วงลงพื้นอย่างแรงจนเข้าชั้น แต่เจ้านกสีดำก็ยังอยู่ข้างเธอกระทั่งเธอเดินกลับเข้าบ้าน

คืนที่สาม เด็กหญิงกระโจนออกไป ข้ามประตูรั้วของสวนโผล่ทะยานสู่ท้องฟ้า ที่ซึ่งเธอเกือบจะสัมผัสดวงดาวได้ จากนั้นเธอก็ร่อนลงตรึงริมทะเลสาบอันงดงาม

ทุกอย่างเงียบสงัด นิ่งสงบ และงดงาม เจ้านกสีดำบินลงเกาะที่ไหล่เธอ แต่แม้เธอจะบินได้แล้ว เด็กสาวก็ยังรู้สึกเศร้าเช่นเดิม “ฉันไม่รู้ต้องทำอะไรดี เจ้านกน้อย” เธอพูด “ฉันอยากบินหนีออกมานานมากแล้ว แต่ตอนนี้ฉันกลับไม่แน่ใจ เธอว่าฉันควรจะอยู่ที่บ้านดีไหม

แม้จะรู้สึกว่ามันไม่ใช่ที่ของฉันเลย"

เจ้านกสีดำบินจากไปและปรากฏตัวอีกครั้งพร้อมกับเศษกระเจกมันชูขึ้น เด็กสาวมองเงาสะท้อนของตัวเองและเห็นว่าชนนกที่เธอเฝ้าติดตามตัวทุกคืนเริ่มงอกออกมาจากผิวเธอเองแล้ว ระหว่างที่เธอรอให้สิ่งต่างๆ ในบ้านเปลี่ยนไป ตัวเธอก็เปลี่ยนไปเช่นกัน เธอเริ่มมีความมุ่งมั่นและเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น และเมื่อเธอมองเจ้านกสีดำตัวน้อย เธอก็ตัดสินใจได้

แม้จะไม่รู้เลยว่าโลกใบนี้พร้อมจะต้อนรับวิหคสาวอย่างเธอหรือไม่ แต่เธอก็ยึดตัวยืนบนปลายเท้าพร้อมกับสะบัดขน จากนั้นเธอกับเจ้านกสีดำก็บินจากไป ไม่มีวันหวนคืน